

A Fővárosi Ítéltábla dr. Dömösi Boglárka ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) és dr. Szabó Réka ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek dr. Balczó Gábor ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt **H.M.Sz.Kft. "f.a"** (**alperes székhelye**) alperes ellen társasági határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. április 5. napján kelt 38.G.44.174/2015/21. számú végzésével kijavított 2016. március 7. napján kelt 38.G.44.174/2015/19. számú ítélete ellen az alperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizesse meg az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 50% mértékű tulajdoni hányaddal rendelkező tagja és önálló képviseletre jogosult ügyvezetője volt az alperesnek 2015. július 16-ig, ezt követően az alperes változásbejegyzési kérelme alapján tagként és képviseletre jogosultként törlésre került.

Az alperes 2016. január 20. napjától kezdődően végelszámolás alatt állt, majd 2016. október 19. napjától kezdődően jelenleg is felszámolás alatt áll.

A felperes 2015. június 30. napján üzletrész átruházási szerződést kötött **T.M.** vevővel. A szerződés értelmében a vevő a felperes üzletrészét 1.500.000 forint vételárért vásárolta meg, amely vételárat a szerződés aláírásakor a felperesnek megfizetett. A szerződés 6.5. pontjában a felek rögzítették, hogy az eladott üzletrészre a társaság másik tagjának, **B.P.**, valamint a társaságnak, továbbá a taggyűlés által kijelölt személynek elővásárlási joga van, ezért a felperes mint eladó kötelezettséget vállalt arra, hogy az üzletrész adásvételi szerződést, mint az általa elfogadott vételi ajánlatot közli az elővásárlásra jogosultakkal annak érdekében, hogy azok az elővásárlási jogukat gyakorolhassák. A szerződés 4.1. pontja értelmében az üzletrész átruházására az elővásárlási jog gyakorlására nyitva álló határidő lejártát követő nappal kerül sor.

A felperes **B.P.**, mint az alperes másik tagjának, az üzletrész adásvételi szerződésben foglalt vételi ajánlatot és az azt elfogadó nyilatkozatát megküldte, egyidejűleg felhívta, hogy a levél kézhezvételétől számított 15 napon belül nyilatkozzon, az elővásárlási jogával kíván-e élni. Ezt a levelet a címzett 2015. július 2. napján kézhez vette.

A felperes 2015. július 20-i keltezéssel újabb levelet intézett **B.P.**hez, amelyben tájékoztatta, hogy a 2015. július 17-én átvett válaszleveléből értesült arról, hogy az üzletrészre vonatkozó elővásárlási jogával élni kíván. Felhívta, hogy az üzletrész adásvételi szerződésben rögzített 1.500.000 forint

vételárat 3 banki munkanapon belül utalja át a bankszámlájára, amelynek hiányában úgy tekinti, hogy az elővásárlási jogával nem él. Ezt a levelet **B.P.** 2015. július 21-én átvette.

Az alperes nevében **B.P.** tag 2015. július 16-án alapítói határozatokat hozott, figyelemmel arra, hogy a felperes üzletrészeire vonatkozóan az elővásárlási jogával élt, és az erről szóló értesítést 2015. július 6-án a felperes részére megküldte, így a társaságnak egyedüli tagjává vált. Az 5 db alapítói határozaton alapuló változásbejegyzés iránti kérelmet az alperes akkori székhelye szerint illetékes cégbíróságon 2015. július 21-én benyújtotta, majd a változásokat az új székhely szerinti Fővárosi Törvényszék Cégbírósága 2015. augusztus 4-én kelt végzésével a cégjegyzékbe bejegyezte.

A felperes a 2015. augusztus 19-én érkezett keresetében az alperes 2015. július 16-án kelt 1., 2., 3., 4., 5. számú alapító határozatának hatályon kívül helyezését kérte a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 45. § (2) bekezdése és a 46. § (2) bekezdése alapján arra hivatkozással, hogy a határozatok jogszabálysértőek. Álláspontja szerint **B.P.** a társaságnak nem volt egyedüli tagja az alapítói határozatok meghozatalakor, így a határozatokat a Gt. 20. § (3) és (4) bekezdéseinek megsértésével hozta meg.

Előadta, hogy az alperes tagja **B.P.** az elővásárlási jogát nem gyakorolta szabályosan, mert az elővásárlási jog gyakorlására felhívó nyilatkozatban rögzített határidőben a felperes értékesíteni kívánt üzletrészeinek vételárát nem fizette meg a felperesnek, sem a vevőnek, így az üzletrész adásvételi szerződés annak tartalma szerint a felperes és **T.M.** vevő között jött létre.

Kiemelte, hogy az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatot 2015. július 17-én vette kézhez, ezért **B.P.** nyilatkozata a Ptk. 214. § (1) bekezdése alapján csak a tudomásszerzésével vált hatályossá.

Előadta továbbá, hogy a Fővárosi Törvényszék Cégbíróságánál a változásbejegyzési kérelemmel összefüggésben az alperes ellen törvényességi felülvizsgálati eljárást nem kezdeményezett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Érdemi védekezése szerint az új Ptk. 6:221. §-ában és a 6:222. § (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az üzletrész adásvételi szerződés az alperes két tagja között jött létre, így **B.P.** a társaság egyedüli tagjává vált, ezért jogszerűen és szabályszerűen hozta meg a 2015. július 16-i alapítói határozatokat. Hangsúlyozta, hogy **B.P.** 2015. július 6. napján tett írásbeli nyilatkozatával élt az elővásárlási jogával, amely nyilatkozatát mind a felperesnek, mind **T.M.**-nek postai úton megküldte. A postai küldemény a postai szolgáltatásokról szóló CLIX. törvény (Ptv.) alapján a felperes részére 2015. július 16-át megelőzően kézbesítésre került, **T.M.** címéről azonban „elköltözött” jellel érkezett vissza. Vitatta, hogy a felperes ezt a levelet vette át 2015. július 17-én.

Előadta, hogy a felperes **B.P.**-t nem szólíthatta fel jogszerűen az üzletrész vételárának teljesítésére, mivel azt korábban a vevőtől már átvette. Amennyiben **B.P.** a vételárát megfizeti a felperesnek, úgy a felperes kétszeres teljesítéshez jutott volna. Ennek ellenére bírói letétbe helyezés iránti kérelmet terjesztett elő a Buda Környéki Járásbíróság előtt **B.P.** annak érdekében, hogy a szerződés szerinti vételárát bírósági letétbe helyezze.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. március 7-én hozott 38.G.44.174/2015/19. számú ítéletével hatályon kívül helyezte az alperes 2015. július 16. napján hozott 1., 2., 3., 4., 5. számú határozatait. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 74.100 forint perköltséget.

Az ítélete indokolásában foglaltak szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 9. § (4) bekezdésében és 16. §-ában foglaltak alapján a perben a Gt. szabályait kellett alkalmaznia.

Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a perben támadott alapítói határozatok meghozatalának napjáig, 2015. július 16-áig létrejött-e az üzletrész adásvételi szerződés a felperes és az alperes másik tagja, **B.P.** között.

Megállapította, hogy az alperesnek a keresettel érintett időszakban hatályos egységes szervezetbe foglalt társasági szerződése a Gt. 123. § (1)-(3) bekezdésében foglaltaktól eltérő rendelkezést nem tartalmazott. Rögzítette, hogy a peres felek között nem volt vitás, hogy a felperes 2015. július 1. napján kelt, az elővásárlási jog gyakorlására történő felhívását **B.P.** 2015. július 2. napján kézhez vette. Ezen időpont figyelembe vételével 2015. július 17-e volt a 15. nap, amikor határidőben nyilatkozhatott, hogy az elővásárlási jogával élni kíván. Az alperes azonban vitatta a felperes tényállítását, hogy a 2015. július 16-át követő napon, július 17-én **B.P.** írásbeli bejelentését vette kézhez arra vonatkozóan, hogy az elővásárlási jogával élni kíván. Ebben a körben vitás volt a peres felek között, hogy az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó levelet **B.P.** mikor adta postára, azt mikor kézbesítették a felperes részére.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a levél postára adásának időpontja csak akkor lehetett volna releváns, ha az alperes bizonyította volna, hogy a tértivevénnyel feladott postai küldeményt a felperes mikor vette át. A tértivevényes küldeményben feladott írásbeli nyilatkozat esetében a kézbesítés ténye kizárólag tértivevénnyel vagy postai tudakozvány alapján kiállított igazolással bizonyítható. Figyelemmel arra, hogy az alperes tértivevény hiányában a kézbesítés tényét és időpontját bizonyítani nem tudta, hanem kizárólag a Ptv.-re hivatkozott, az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy **B.P.** tag az elővásárlási jogát a perbeli határozatok meghozatalának napjáig a Gt. 123. § (1)-(3) bekezdéseinek megfelelően jogszerűen gyakorolta.

Megállapította továbbá, hogy a tagok között a Gt. 127. § (2) bekezdése szerinti írásbeli szerződés megkötésére sem került sor, ezért az üzletrész átruházása a társaság felé sem kerülhetett szabályszerűen bejelentésre a Gt. 127. § (4) bekezdése alapján meghatározott okirati formában, mert ahhoz az üzletrész adásvételi szerződést mellékelni kell.

Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az üzletrész tulajdonjogának átruházására irányuló szerződés pusztán **B.P.** elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatának megtételével nem jött létre, ezért **B.P.** nem tekinthette magát az alperes egyedüli tulajdonosának a keresettel támadott alapítói határozatok meghozatalakor. Kitért arra is, hogy a vételár megfizetésének szerződésben kikötött módja a jelen pert nem érintette.

Utalt arra, hogy a változásbejegyzési eljárás keretében a cégbíróság a rendelkezésére álló okiratok alapján jogszabályoknak megfelelően járt el, hiszen a tagváltás bejegyzéséhez az üzletrész átruházási szerződést a cégbíróság felé nem szükséges csatolni.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperest kötelezte a perköltség megfizetésére, amelynek összegét a felperes által lerótt 36.000 forint illetékben és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (R.) alapján mérlegeléssel 30.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjban állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Indokolása szerint az elsőfokú ítélet iratellenes, az eljárásjogi és az anyagi jogi szabályokat súlyosan sérti.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az alperes végelszámolás alatt áll, az alperes megnevezése ezért az ítéletben nem helytálló.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (1) és (2) bekezdését megsértve a kereseti kérelmen túlterjeszkedve hozta meg érdemi döntését, mert a felperes keresete nem tartalmazott határozott kereseti kérelmet arra vonatkozóan, hogy a felperes és a perben nem álló **B.P.** közötti üzletrész adásvételi szerződés

létrejöttét vagy érvénytelenségét állapítsa meg, illetve azt állapítsa meg, hogy a felperes és **T.M.** vevő között létrejött üzletrész adásvételi szerződés érvényes és hatályos. A felperes azt sem kérte a keresetében, hogy **B.P.** tag tulajdonszerzését az elsőfokú bíróság a cégjegyzékből törölje. Hangsúlyozta, hogy a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 65. §-ában meghatározott keresete a felperesnek nem volt, de az abban meghatározott keresetindítási határidőt is elmulasztotta, mert az üzletrész adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása és **B.P.** cégnyilvántartásból történő törlése iránt 2015. augusztus 4. napjától számított 30 napon belül lehetett volna keresetet előterjeszteni. Konkrét és határozott kereseti kérelem hiányában az elsőfokú bíróság nem volt jogosult ezen kérdéskört vizsgálni és e körben megállapítást tenni. Valamennyi szerződést kötő fél, így **B.P.** és **T.M.** perben állásának hiányában az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 130. § (1) bekezdésének g) pontját.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság kereseti kérelem és **B.P.** perben állása hiányában a cégjegyzékben szereplő közhiteles adatokkal szemben állapította meg az ítéletben, hogy a felperes és **B.P.** között az üzletrész átruházási szerződés **B.P.** azon nyilatkozatával, hogy élni kíván elővásárlási jogával, nem jött létre. Hangsúlyozta, hogy a felperes a keresetében kizárólag arra alapította azon hivatkozását, hogy **B.P.** az elővásárlási jogát nem szabályosan gyakorolta, hogy a vételárat nem fizette meg. Keresetében nem hivatkozott arra, hogy az adásvételi szerződés az elővásárlási jog gyakorlásával írásban nem jött létre a felek között, az érvénytelen. Az elsőfokú bíróság olyan kérdésben foglalt állást, amelyre vonatkozóan ténybeli előadása sem volt a felperesnek. Hivatkozott arra is, hogy az a levél, amelyben **B.P.** élt az elővásárlási jogával, a felperes részére 2016. július 16-án lett kézbesítve, ezt a nyilatkozatot és az annak átvételét igazoló tértivevényt az elsőfokú eljárás során csatolta az iratokhoz.

Érvelése szerint az elővásárlási jog gyakorlása körében tett elsőfokú ítéleti megállapítások ellentétesek a Ptk. 373. §-ában szabályozott rendelkezésekkel. A Ptk. 373. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az üzletrész adásvételi szerződés írásba foglalása megtörtént, mert a felperes **T.M.** vevővel 2015. június 30-án írásban kötött üzletrész adásvételi szerződést, **B.P.** az elővásárlási jog jogosultja, az írásbeli üzletrész adásvételi szerződés kézhezvételét követően az elővásárlási jogáról szintén írásban nyilatkozott. Az elővásárlási jog jogosultja az eladó által megküldött, a vevővel megkötött adásvételi szerződés tartalmát elfogadta, ezért az eladó és **B.P.** között a szerződés létrejött, ehhez a jogszabály egyéb feltételt, így külön adásvételi szerződés megkötését nem írja elő. Ezt a PK 9. számú állásfoglalás VIII. fejezete sem követeli meg, és a 2/2009. (VI. 24.) PK vélemény sem tesz említést arról, hogy az elővásárlási jog jogosultjának és a tulajdonosnak külön okiratba foglalt üzletrész átruházási szerződést kellene kötnie.

Hangsúlyozta, hogy az üzletrész átruházás társaság felé történő bejelentésének ténye nincs kihatással arra, hogy a felperes és **B.P.** között létrejött-e érvényesen az üzletrész adásvételi szerződés. Előadta azonban, hogy a való tényekkel szemben áll az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítása, hogy az üzletrész átruházása a társaság felé nem került, nem kerülhetett szabályszerűen bejelentésre. Előadta, hogy **B.P.** határidőben az üzletrész adásvételi szerződést bejelentette a társaságnak 2016. július 16-án és az erről rendelkező okiratot az új ügyvezetőnek, dr. **V.A.**-nak adta át. Csatolta fellebbezéséhez a hivatkozott okirati bizonyítékot az elsőfokú határozat jogszabálysértésének alátámasztásaként a Pp. 235. § (1) bekezdésére hivatkozással.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az elővásárlási jog gyakorlásával kapcsolatos megállapításai megalapozatlanok, mert az alperes az ajánlott levél postára adásával igazolta azt a tényt, hogy **B.P.** az elővásárlási jog gyakorlását tartalmazó nyilatkozatát postára adta, mely tényt a felperes sem tagadta. Kizárólag azt állította a felperes valótlanul, hogy ezt az értesítést 2015. július 17-én vette kézhez. Az alperes csatolta azt a levelet és annak tértivevényt is, amelyet a felperes 2015. július 16-án vett kézhez, és amely szintén tartalmazta azt a tényt, hogy **B.P.** gyakorolta elővásárlási jogát.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybehagyására irányult.

Kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéshez csatolt új okirati bizonyítékot hagyja figyelmen kívül a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel, mert az nem az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul, hanem olyan bizonyíték, amivel az alperesnek rendelkeznie kellett már az elsőfokú eljárás során, mégsem nyújtotta be. Az alperes korábban úgy nyilatkozott, hogy az üzletrész adásvétel a társaságnak nem került bejelentésre.

Álláspontja szerint a fellebbezésben hivatkozottakkal szemben az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen, nem abban foglalt állást, hogy a felperes és **B.P.** között az üzletrész adásvételi szerződés létre jött-e, hanem kizárólag abban a kérdésben, hogy a perben támadott határozatok meghozataláig az létrejött-e. Az elsőfokú bíróság helyes érdemi döntést hozott annak megállapításával, hogy a perben támadott határozatok meghozataláig az nem jött létre.

Hangsúlyozta, hogy a Ptk. 213. §-a alapján a szerződés a távollevők között akkor jön létre, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik. A Ptk. 214. § (1) bekezdésének értelmében az írásban közölt szerződési nyilatkozat hatályosságához az szükséges, hogy a másik félhez megérkezzen, ezért az elővásárlásra jogosultnak az ajánlat tartalmával azonos vételi nyilatkozata az eladó tudomásszerzésével válik hatályossá. Nemcsak állította, de postai igazolással bizonyította, hogy **B.P.** nyilatkozata hozzá 2015. július 17-én érkezett meg, ezért az alperesi társaságnak 2015. július 16-án két tagja volt, az alperesi társaság ekkor nem minősülhetett egyszemélyes társaságnak, így a támadott alapítói határozatok jogszabálysértőek.

Felhívta a figyelmet arra, hogy az alperes nem tudta bizonyítani azt az állítását, hogy 2015. július 17-én a felperes azt a postai küldeményt vette kézhez, amit **B.P.** az alperes képviseletében írt, továbbá azt sem, hogy **B.P.** a 2014. július 14-én kelt levelében ismét tájékoztatta a felperest, hogy az elővásárlási jogával élt, amely levelet a felperes 2015. július 16-án kézhez vett. Ezeket az alperesi állításokat cáfolták az alperes részéről A/2 és A/3 alatt csatolt tértivevények. Az A/2 alatti tértivevény hátoldalán kézzel írtan rögzítésre került, hogy „alperes neve, **H.I. Kft.** elővás. elfogadó”, az A/3 tértivevény hátoldalán pedig, hogy „alperes neve taggy.”. A tértivevényekből is megállapíthatóan a felperes által 2015. július 16-án átvett levél nem az elővásárlási jogra vonatkozó vagy azt megerősítő nyilatkozat volt.

Véleménye szerint az ítélet érdemére nem volt kihatással az elsőfokú bíróság ténymegállapítása, hogy írásbeli szerződés megkötésére a Gt. 127. § (2) bekezdése alapján nem került sor. Ez a ténymegállapítás a perbeli nyilatkozatokra és csatolt okirati bizonyítékokra figyelemmel helytálló.

A Fővárosi Törvényszék a 2016. április 5-én hozott 38.G.44.174/2015/21. számú végzésével a 19. sorszámú ítéletet hivatalból kijavította azzal, hogy az alperes neve helyesen alperes neve „v. a.”.

A fellebbezés megalapozatlan.

Nem indokolt a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítése, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, mert a jogvita elbírálásához nincs szükség további bizonyítási eljárás lefolytatására. Az elsőfokú bíróság a feltárt és rendelkezésére álló adatok és bizonyítékok megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a tényállást, és helyes jogi álláspontot elfoglalva hozta meg döntését, érdemi határozata helytálló.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésének indokait az alábbiakkal egészíti ki:

Az elsőfokú bíróság a 21. sorszámú végzésével kijavította az ítéletet, feltüntette az alperes nevénél, hogy végelszámolás alatt áll. A Fővárosi Ítéltábla az alperes cégjegyzékének adatai alapján megállapította, hogy az alperes 2016. október 19. napjától felszámolás alatt áll.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában az alperes fellebbezésben előadott új bizonyíték nem volt figyelembe vehető. Az alperes által hivatkozott új tényről és új bizonyítékról az alperesnek nyilvánvalóan tudomása volt már az elsőfokú határozat meghozatalát megelőzően.

Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy az új Ptk. szerinti továbbműködésre vonatkozó határozat meghozataláig az alperes a Gt. szabályai szerint működik, ezért a kereset érdemi elbírálása során a Gt. rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Gt. 45. § (1) bekezdése értelmében a gazdasági társaság bármely tagja (részvényese) kérheti a társaság szervei által hozott határozatok bírósági felülvizsgálatát arra hivatkozással, hogy a határozat e törvény vagy más jogszabály rendelkezéseibe, illetve a társasági szerződésbe ütközik. A (2) bekezdés értelmében a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozat bírósági felülvizsgálatát - az (1) bekezdés szerinti jogsértésre hivatkozással - a társaság bármely vezető tisztségviselője, illetve a felügyelőbizottság bármely tagja is kezdeményezheti. A Gt. 46. § (2) bekezdése szerint a jogsértő határozatot a bíróság hatályon kívül helyezi.

A Pp. 213. § (1) bekezdése és a 215. §-a alapján az elsőfokú bíróságnak kizárólag a felperes által előterjesztett keresetről kellett döntenie, ezért mindössze az volt releváns, hogy 2015. július 16-áig az alperesi társaság egyszemélyessé vált-e, **B.P.** egyedüli tagként hozhatott-e alapítói határozatokat.

E kérdés vizsgálatának nem volt akadálya, hogy időközben az alapítói határozatok alapján megtörtént a változások bejegyzése a cégnyilvántartásba. A bejegyzési eljárás egypólusú eljárás, annak során a Ctv. 32. § (2) bekezdése szerint kizárólag okirati bizonyítás folytatható le. A cégbíróság jogköre ugyanis a változás bejegyzése során nem terjed ki olyan vitás kérdések vizsgálatára, amelyek peres eljárásra tartoznak.

A Gt. 123. § (1) bekezdése alapján az üzletrész a társaság tagjaira szabadon átruházható. A társasági szerződésben a tagok egymásnak elővásárlási jogot biztosíthatnak, illetve az üzletrész harmadik személyre történő átruházását egyéb módon korlátozhatják vagy feltételhez köthetik. A (2) bekezdés alapján a tagot, a társaságot vagy a taggyűlés által kijelölt személyt - ebben a sorrendben - az adásvételi szerződés útján átruházni kívánt üzletrészre - ha azt a társasági szerződés nem zárja ki vagy nem korlátozza - elővásárlási jog illeti meg.

A Gt. 127. § (1) bekezdése értelmében az üzletrész átruházása esetén az átruházónak a tagsági jogviszonyból eredő jogai és kötelezettségei az üzletrész megszerzőjére szállnak át. A (2) bekezdés előírása alapján az üzletrész átruházásához írásbeli szerződést kell kötni.

Az üzletrész tulajdonjogának átruházása érdekében kötött adásvételi szerződés konszenzuális jogügylet, amelynél a szerződéses akaratnyilatkozat kinyilvánításával a kötelmi hatályú jogátszállás a szerződést kötő felek között teljesezésbe megy. Az üzletrész tulajdonosának személyében bekövetkező változásnak a társasággal szembeni hatályát azonban a Gt. 127. § (4) bekezdése szerinti bejelentés hozza létre. A Gt. 127. § (4) bekezdése alapján a tulajdonosváltozást és annak időpontját a tagjegyzékbe való bejegyzés véget az üzletrész megszerzője - 8 napon belül - köteles bejelenteni a társaságnak. A bejelentést közokiratban vagy teljes bizonyító erejű magánokiratban kell megtenni és mellékelni kell hozzá az üzletrész-adásvételi szerződést.

A felperes állítása szerint 2015. július 17-én kapta meg **B.P.** tag elővásárlási joga gyakorlására vonatkozó nyilatkozatát, így a perben a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett

bizonyítania, hogy 2015. július 16-áig a felperessel az írásban közlésre került. Az alperes a bizonyítási kötelezettségének **B.P.** elővásárlási joga gyakorlására vonatkozó levele és a hozzá tartozó postai iratok becsatolásával próbált eleget tenni, amelyet az elsőfokú bíróság - élve a Pp. 206. § (1) bekezdésében biztosított lehetőségével - nem fogadott el az alperes által hivatkozott tényeket alátámasztó bizonyítékként.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak az okirat bizonyítékok figyelembevételével elvégzett mérlegelésével, valamint az ennek során levont következtetéseivel egyetértett, azt az alábbiakkal egészíti ki.

A Gt. 9. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 213. §-a értelmében a szerződés távollevők között akkor jön létre, amikor az elfogadó nyilatkozat az ajánlattevőhöz megérkezik. A Ptk. 214. § (1) bekezdése alapján az írásban közölt nyilatkozat hatályosságához pedig az is szükséges, hogy az a másik félhez megérkezzék.

Az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai szerint **B.P.** elővásárlási jog gyakorlására vonatkozó nyilatkozatának megtételével az adásvételi szerződés nem jött létre.

Az alperes védekezésének alapjául hivatkozott tények alátámasztására csatolta **B.P.** tag elővásárlási joga gyakorlására vonatkozó, 2015. július 6-án kelt, a felpereshez címzett nyilatkozatát, és annak július 7-én történt postai feladását a könyvelt küldemény feladóvevényével kívánta bizonyítani. A csatolt feladóvevény másolat szerint az ... azonosítószámú küldemény típusa ajánlott és tértivevényes volt.

A felperes az általa hivatkozott tények bizonyítására a ... posta igazolását csatolta arra vonatkozóan, hogy részére a posta 2016. július 17-én a 2015. július 16-án feladott RL 1290001955943 2 azonosítószámú küldeményt kézbesítette.

A felek nyilatkozatainak és a csatolt okirati bizonyítékoknak az egybevetéséből megállapítható, hogy a felperes részére 2015. július 17-én a posta nem a **B.P.** tag által a felpereshez címzett 2016. július 7-én postára adott ... azonosítószámú küldeményt kézbesítette.

A Gt. 7. § (1) bekezdése értelmében a Gt.-ben előírt jognyilatkozatokat bizonyítható módon kell a címzett tudomására hozni, a (2) bekezdés szerint ha az iratot postán küldték el, azt a tértivevényben feltüntetett átvételi időpontban, ajánlott küldemény esetében pedig - az ellenkező bizonyításáig - a feladástól számított ötödik munkanapon a belföldi címzetthez megérkezettnek kell tekinteni.

A Gt. törvényi vélelmet csak a tértivevény nélkül postára adott ajánlott küldemény kézbesítésének időpontjára állapít meg, ezért a tértivevénnyel postára adott ajánlott küldemény hivatkozott kézbesítési időpontjának bizonyítatlanságát az elsőfokú bíróság megalapozottan értékelte az alperes terhére.

Az alperes a fenti jogszabályi kötelezettsége ellenére azt a tényállítást sem tudta okiratokkal bizonyítani, hogy **B.P.** a 2014. július 14-én kelt levelében ismét tájékoztatta a felperest, hogy az elővásárlási jogával élt, és a levelet a felperes 2015. július 16-án kézhez vette.

Az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint az üzletrész adásvételi szerződés 2015. július 16-áig nem jött létre felperes neve és **B.P.** tagok között, ezért az üzletrész tulajdonosának személyében bekövetkező változás hiányában a társasággal szembeni hatály vizsgálata sem volt szükséges.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként azon tények megállapításával, hogy a perbeli alapítói határozatok napjáig a tagok között a Gt. 127. § (2) bekezdése szerinti írásbeli szerződés megkötésére nem került sor, és az üzletrész tulajdonjogának átruházása a társaság felé nem kerülhetett ezen időpontig szabályszerűen bejelentésre, az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemről hozott érdemi döntése indokolására vonatkozó kötelezettségét teljesítette, a kereseti kérelmen nem terjeszkedett túl.

A Pp. 121. § (1) bekezdésének c) pontja alapján az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényekkel, a felperesnek kell megjelölnie, míg a bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján a fél által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A kereset egészét a jog- és tényállítás, valamint a Pp. 121. § (1) bekezdésének e) pontjában előírt határozott kereseti kérelem összessége alkotja, ez teremti meg a fél által érvényesített jog tárgyában meghozott ítélet anyagi jogerejét, amely kizárja, hogy a fél ugyanabból a tényalapról származó ugyanazon jog iránt ugyanazon féllel szemben újabb keresetet indítson [Pp. 229. § (1) bekezdés]. Ezek értelmében a Fővárosi Ítéltábla döntése kizárólag arra terjedt ki, hogy az alperes 2015. július 16-án kelt 1., 2., 3., 4., 5. számú alapítói határozatai jogszabálysértőek, mert **B.P.** a társaságnak nem volt egyedüli tagja az alapítói határozatok meghozatalakor, így a határozatokat a Gt. 20. § (3) és (4) bekezdéseinek megsértésével hozta meg.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - az indokolás részbeni kiegészítésével - az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében kötelezte az alperest a felperesnél a jogi képviselő munkadíjában felmerült 20.000 forint + áfa összegű másodfokú perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét az R. 2. § (1) bekezdése alapján az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási óradíj alapján határozta meg a 4/A. § (1) bekezdése szerint áfával növelten.

Budapest, 2016. november 16.

. Koday Zsuzsanna
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna
bíró